

Singlot(ALDC, I, 129. *Singlot*)

Per al tractament de les respostes a ‘sanglot’, presentem dos mapes: en el mapa 34, hem destriat les variants palatalitzades ([ʃ-], [tʃ-]) de les no palatalitzades ([s-]); i en aquest, representem els resultats amb el segment *san-* (compreses les variants *xan-*, *aixan-*, *s[ɛ]n-*, *s[ə]n-*), amb *sanlluc* a part, separats del segment *sin-* (compreses les variants *xin-*, *txin-*).

El mot que en llatí designava el ‘moviment convulsiu del diafragma que produeix una respiració interrompuda acompanyada d’un soroll gutural’ era SINGULTUS i el verb corresponent SINGULTARE. El català *sanglot* s’explica més aviat a partir d’un derivat del verb, on és més fàcil la metàtesi -GUL- > -GLU-, *sanglotar* i d’aquí, *sanglot*; la primera derivació era *senglot* (< sĪN-), canviada en

sanglot en cat. occidental per una tendència d’aquest dialecte a l’obertura de la *e* en síl·laba inicial (*sancer* ‘sencer’) i en *singlot*, sigui per la pressió del grup -NGL-, sigui pel caràcter semipalatal de la *s* catalana. En ribagorçà i pallarès, a partir de **sangllut*, a causa de la palatalització del grup -GL- (com *reglle* ‘regle’), per etimologia popular (homonimització formal) s’ha passat a *sanlluc* (com si fos **sanlluc*). L’impuls onomatopeic justificaria la *u* (en lloc de la *o* que esperariem, i que en rossellonès és resultat de la llei fonètica [o] > [u], *mosca* > *musca*) i altres canvis formals com *sanghup* o *sangl[ɔ]t*. D’altra banda, *hipo* és un manlleu al castellà, d’origen clarament onomatopeic; *reglot* (138) deu ser una confusió de l’informant amb ‘rot, regurgitació’.

